

Missionary Gunborg Edwardsson,

B a r h a j.

30/9 1049.

Syster i Herren, Guds frid!

Denna gång skall jag adressera mitt brev till Dig och inte till Din man av det skälet, att det är en särskild sak jag ~~vi~~ vill påtala. Jag har nämligen fått del av ett brev från Dig av den 31 augusti ställt till Din vänkrets här, och när jag började läsa det, blev jag ganska fundersam över en del av dess innehåll. Du skriver nämligen ordagrant så här: "Det har kommit ut en lag här nu, att inga utom med. doktorer och diplomerade lärare får komma ut som missionärer. Någon familj har redan blivit hemskickad. En av de bästa missionärsfamiljerna i Amerikanska Baptistmissionen i Assam. De fick sex veckor på sig. Inga gamla får komma tillbaka, som ej ha nämnda examina".

Jag har nu här framför mig en skrivelse från Fateh Singh, Esq., B.A., Deputy Secretary to the Government of India ställd till The Executive Secretary National Christian Council of India, Nagpur, daterat i Delhi den 8 maj d.å. angående missionssällskaps och missionärens ställning under den nya regimen, och i denna skrivelse står inte ett enda ord om att inga andra ~~andra~~ än läkare och diplomerade lärare skulle få komma som missionärer till Indien. Det förefaller mig vara alldeles klart, att om en sådan lag, som den Du talar om, hade utgivits, så skulle väl ovannämnda skrivelse innehålla något om denna sak. Men där står intet. Finns det nu verkligen en sådan lag, som Du säger, så är jag tacksam för att få den under mina ögon, så att jag får reda på vad den verkligen innehåller, ty det berör ju på det intimaste mitt arbete och hela vår mission. Skulle det nu vara så, att det inte finns någon sådan lag, så får Du inte skriva på sätt, som Du gjort. Sådana brev gör, att de mest ovederhäftiga rykten spridas, vilka vålla oss mycket bekymmer och missionen stor skada. Alltså: Finns det en sådan lag, som Du säger, så sök att skaffa mig den i bevittnad avskrift; finns det ingen sådan lag, så skriv inte mer på sätt som Du nu gjort. I väntan på svar härpå lägger jag undan Ditt brev, ty att nu låta det bli läst av dem det avser, skulle vara till skada för missionen.

F.ö. är att säga, att Herren hjälper dag för dag, och vore det inte så, hade det för länge sedan varit ute med oss.

Så långt jag känner, mår också Henry bra; han var med på ett konferensmöte, och flera besökare från Linköping ville gärna se honom. Hans fosterföräldrar äro goda och gudhängivna människor, som man kan ha det bästa förtroende för. Det känns gott även för oss att veta detta.

Tag nu emot en hjärtlig hälsning och tillönskan om Guds välsignelse i allt

Tillgivne